

CHARLIE JANE ANDERSOVÁ

VÍTĚZSTVÍ

VĚTŠÍ

NEŽ

SMRT

COSMOPOLIS

CHARLIE JANE ANDERSOVÁ

VÍTĚZSTVÍ

VĚTŠÍ

NEŽ

SMRT

*Věnováno Annalee,
která mi ukázala hvězdy.*

1.

Ve svém nitru nosím klubko utkané ze svitu hvězd. Jakýsi glóbus plný miliónů jasných světélek. Měla jsem ho v sobě odjakživa, už jako dítě. Ale poslední dobou cítím v ústech takový tlak, jako by měl každou chvíli vybuchnout. Někdy se mi zdá, jako by se všechna ta malá slunce roztáčela a chystala se vyrazit z hlubin mého těla.

K tomuto jsem celý život směřovala a to čekání už nesnesu.

Visím hlavou dolů ze strany dálničního mostu. Veškerá krev se mi hrne do hlavy a kolem mě se prožene obrovský kamion tak blízko, že ucítím náraz vzduchu i výfukové plyny. Most se zachvěje a mé srdce s ním. Cítím se na omdlení.

„Tak co?“ ptá se Rachael Townsendová, která mě svou silnou rukou drží za opasek.

„Nic,“ vydechnu ztěžka.

„Možná nejsi dost vystrašená,“ říká Rachael.

„Jsem vystrašená víc než dost. Tohle... zkrátka nefunguje.“

Rachael mi pomůže vytáhnout se zpátky za staré zrezivělé zábradlí. Zhrouťím se na rozpálený betonový chodník vedle grafiti, na kterém je puma cenící zuby.

„Tak jo.“ Rachael se usměje. Sedí se zkříženýma nohama na chodníku a její doširoka otevřené oči jsou v poledním slunci ještě zelenější než jindy. Jako vždy je oblečená jako pátačka. Má na sobě manšestrové lacláče a pruhované triko s dlouhými rukávy. „Takže to nereaguje na strach. Ani na adrenalin.“

„A víme, že hněv to taky nespouští,“ řeknu, „jinak by se to aktivovalo, když Lauren Boseová ušpinila Zuleikhe Marshallové nové boty. To bezpochyby.“

„Lauren Boseová *pořád* šikanuje Zuleikhu Marshallovou? A škola s tím nic nedělá?“ Rachael zavrtí hlavou. „Přesně kvůli *takovým* věcem mám domácí výuku.“

„Jo. A taky, vedení se snaží mít pochopení pro obě strany. Je mi z toho na zvracení.“

„Dobře.“ Rachael vytáhne z batohu desky. „Takže... na vlastní oči jsem viděla vzplát tvůj záchranný maják při třech různých příležitostech a tys mi řekla o čtyřech dalších.“ Ukazuje mi schéma s krasopisnými popisky, na kterém jsou úžasně nakreslené postavičky zobrazující různé verze mě samé. Z hrudní kosti mi na všech prýštích světla modře zabarvené světlo. Rachael je totiž největší umělec, jaký kdy žil.

Každý obrázek je opatřen popiskem hlásajícím třeba:

1. Tina se chystá jít na maturitní ples s Robem Langfordem.
2. Tina těsně poté, co policajti rozehnali naši demonstraci před lichvářovou kanceláří.
3. Tina zjišťuje, že neudělala pololetní zkoušku z trigonometrie.

„Z toho testu jsem přece měla čtyřku,“ protestuju. „Tu zkoušku jsem udělala!“

„Já tu tedy nevidím žádný jasný vzorec,“ říká Rachael. „Mělo by se to spustit, až budeš dost stará na to, aby si pro tebe mimozemšťani přišli, ne?“

„Dávají si načas.“ Vyškrábu se na nohy. „Moje máma stále říká, že se to nejspíš nestane, dokud mi nebude osmnáct, nebo dokonce

jednadvacet. Zkrátka nechce, abych odešla. Jako by pro mě bylo lepší zůstat tu třet na věky.“

Rachael se také postaví a jdeme zpátky k jejímu starému, okrově zbarvenému Dodge hatchbacku. Je znovu zticha, což může značit spoustu různých věcí. A ty se musí naučit každý, kdo se s ní chce přátelit.

Tak třeba je to mlčení, které znamená „Jsem na tebe naštvaná a celý týden nepřijdeš na to proč“. Nebo ticho „Musím si něco nutně probrat v hlavě“. Nejčastěji to ale značí „Potřebuju být sama“. Protože Rachael má silný sklon k poustevničení. Ale jsem si celkem jistá, že tohle není ani jeden z těchto druhů mlčení.

Nějakou chvíli jedeme a nemáme ani zapnutou muziku. Jedna moje čtvrtina dumá, co je s Rachael, ale ostatní tři jsou posedlé otázkou, proč můj záchranný maják ještě nevyplivl všechny hvězdy světa.

Když stojíme na křižovatce poblíž obchodního centra a technické univerzity, konečně se na mě podívá a řekne: „Kéž bych mohla také odejít. Až si pro tebe mimozemšťani přijdou. Kéž bych mohla jít s tebou.“

Jenom na ni zírám. Vůbec nevím, co na to říct.

„Já vím, já vím.“ Rachael zvedne ruce z volantu. „Bylo by to směšné a tam nahoře ve vesmíru bych byla k ničemu. A jsou tam kreatury, které by se nás pokoušely zabít. A je to tvůj osud, ne můj. Ale stejně bych chtěla jít.“

Chci Rachael říct, že tady dole na Zemi se jí bude žít o dost líp. Půjde na uměleckou školu, najde si nového kluka místo toho ubožáka Svena, vydá hromadu komiksů a vyhraje spoustu cen. Čekají ji dobrodružství, ve kterých nebude žádný vražedný oddíl mimozemšťanů snažící se jí zabít. Má hodně důvodů tu zůstat.

Na rozdíl ode mě. Na střední nemám žádné skutečné přátele, co je Rachael pryč. Jediné, na co se můžu těšit tady na Zemi, jsou další lidé, kteří se mě budou snažit ponižit. Další tyrani a čumilové ve škole. Že se budu ještě víc cítit jako bezedná jáma plná negativních emocí.

Když mě Rachael vyhodí u mě doma, řeknu jen: „Taky bych chtěla, abys mohla jít se mnou.“

„Jo.“ Usměje se a podá mi desky. „Na. Měla bys to mít u sebe. Třeba to pomůže.“

Odjíždí. A já zatím upřeně hledím na pečlivě popsaný papír plný Tininých obrázků. Z každého z nich prýští oslňující světlo.

O několik hodin později už si s Rachael zase chatujeme:

Chatovací deník, 19. srpna:

Zhroucená hvězda [17:36]: už se to brzy stane, řekla bych, maják, rozsvítí se
Inkoustová královna [17:36]: To jsi říkala už minulé jaro a minulou zimu a pět dalších ročních období.

Zhroucená hvězda [17:37]: tentokrát je to jiné, přísahám

Zhroucená hvězda [17:37]: máma to zase dělá, zírá do prázdna

Inkoustová královna [17:38]: Ach jo, to mě mrzí.

Inkoustová královna [17:38]: Co si doopravdy myslíš, že se stane, až se rozsvítí???

[Zhroucená hvězda píše]

[Zhroucená hvězda píše]

[Zhroucená hvězda píše]

Inkoustová královna [17:40]: Halóóó?!

Zhroucená hvězda [17:40]: já nevím

Zhroucená hvězda [17:41]: mamce toho moc neřekli, když mě opustili

Zhroucená hvězda [17:41]: jenom... mimozemské dítě, ohromné dědictví,
vražedný oddíl zloduchů

Inkoustová královna [17:41]: Doufám, že dostaneš draka, na kterém budeš
mocht jezdit.

Zhroucená hvězda [17:41]: jako mého osobního draka

Inkoustová královna [17:41]: Tvého osobního draka, kterého mi budeš
půjčovat.

Zhroucená hvězda [17:42]: určitě budu mít aspoň pancéřový oblek

Zhroucená hvězda [17:42]: a raketové boty!!!

Zhroucená hvězda [17:42]: podle méj teorie jsem dědic vesmírného kasina

Inkoustová královna [17:42]: Měla jsi celá LÉTA, abys o tom přemýšlela,

Inkoustová královna [17:42]: a vymyslelas vesmírné kasino???

Zhroucená hvězda [17:42]: nebo možná kouzelnické školy

Inkoustová královna [17:43]: Rozhodně to bude buď kasino, nebo kouzelnická
akademie.

Zhroucená hvězda [17:43]: jo, skoro určitě zůstávají jen tyhle 2 možnosti

Ten maják je mou součástí, stejně jako játra nebo ledviny. Jenom mě občas v noci vzbudí slabé zavrnutí a já mám pocit, jako bych měla v hrudi nainstalovaný kardiostimulátor nebo nějaký podobný cizí předmět. A v tu chvíli si vzpomenu, že moje tělo není takové, jaké mají ostatní lidé.

Napustím naši elektrickou čajovou konvici a zapnu ji. A pak se nakloním ze strany postele tak, že pára proudí přesně na místo, kde mám maják. Většinou mi pára dostoupá až do nosních dírek a já se začnu dusit.

Moje máma uslyší pískání konvice. „Co to tam provádíš?“ Odhrne závěs, který odděluje mou „ložnici“ od zbytku bytu. „Přestaň blbnout. Tohle je směšné.“

„Má to rádo páru! Cítím, jak to reaguje.“ Vyprsknu a zakašlu.
„Je to meziplanetární záchranný maják a ne vepřový knedlíček.“
Máma vypne konvici.

„Prostě mám dost toho věčného už *to bude!*“ Svalím se zpátky na postel a schovám obličej mezi kolena.

V poslední době moje máma tráví čas buď tím, že se snaží předstírat, že nebrečí, nebo se chová, jako bych tu už nebyla. Minulý týden jsem ji přistihla, jak skládá stejné tričko celých pět minut stále dokola, až z něj měla nepovedené origami. Začala obvolávat přátele, které léta neviděla, přihlašovat se na univerzity třetího věku... Zkrátka: připravovala se na život beze mě. A pak se na tenhle svůj sociální plán, kterému věnovala tolik času, vykašlala, jen aby mohla sedět doma a zírat na dno sklenky s vínem. Chci ji utěšit nebo uklidnit, ale nevím jak.

Víme jen to, že lidé, kteří mě jako dítě nechali na Zemi, jsou pryč a nebude tu nikdo, kdo by věděl, jak má reagovat, až se maják konečně probudí k životu.

„Mohla bys zůstat tady na Zemi a prožít báječný život.“ Upřeně hledí na staré fotky na dveřích lednice a na příšerné obrázky, které jsem namalovala v páté třídě. „Už teď tady dole lidem pomáháš,“ prohlásí se vši středozápadní presbyteriánskou vážností. „Všechno, co děláš s Lasagna Hats, všechno, co dokážeš... kvůli ničemu dalšímu už na tebe nemůžu být pyšnější.“

„Jo.“ Zírám do země. Nevím, co na to říct. Moje máma ví, že tohle chci víc než cokoli jiného, i když ji to zničí.

Máma si povzdechne a napije se vína. „Slib mi aspoň jednu věc.“

„Jasně. Cokoli.“

Pro jednou se na sebe taky podíváme. Zrzavé vlasy má protkány pramínky šedin a kolem očí jí přibýlo pár vrásek.

„Až se maják rozsvítí, musíš utíkat.“ Oči jí najednou planou intenzitou, jakou jsem snad u ní ještě neviděla. „Utíkej, jako by tě pronásledovaly celé armády. Protože, jak jsem ti říkala, až se tvůj maják aktivuje, příšery, které nejsou z našeho světa, se tě pokusí zabít. Budou neúnavné. Pořád utíkej, dokud si nebudeš jistá, že jsi doopravdy v bezpečí. Slib mi to.“

Je mi to nějak proti srsti, ale máma mě chytí za zápěstí. „Jo, jo. Jistě. Slibuju. Jóóó.“

Té noci se vzbudím a někdo je vedle mé postele.

Zprvu vidím jen oči. Černé jako uhlé blýskající se v měsíčním světle, které se sem prodírá mým malým okýnkem přes větve tisu stojícího venku.

Pak rozeznám jeho obličej. Bledý jako duch. Šklebí se jako tvář masového vraha.

Něco se mu rozsvítí v rukou. Letmo zahlédnu lesklou kovovou trubici se čtyřmi křídly po stranách a otvorem plným bezedné temnoty, kterou míří přímo na mě. Nějakým způsobem vím, že je to zbraň.

Stojí nade mnou, obrovský jako hora, a všechno zastiňuje. I kdybych měla sílu se postavit, byla bych proti němu nicotná.

„Nedělá mi žádné potěšení tě zabít.“ Obr má hluboký vrčivý hlas. „Uspokojení to přinese, jistě. A adrenalin. Ach ano, a taky pocit očištění. Něco se tvou smrtí pro mě uzavře. Ale stejně je mi smutno z toho, že to dospělo až sem.“

Kůži mám úplně studenou, ruce mi zdřevěněly a píchá mě v nich. Nemůžu dýchat.

„Chci, abys věděla, že je mi líto, jak mizerně se teď cítíš.“ Obrovská postava mi přiloží zbraň k hlavě.

Křičím tak, že mě z toho rozbolí krk.
Zbraň zasyčí. Zřejmě mě spálí na uhel.
Je mi taková zima, že už to nesnesu. Slovo „mizerně“ mi zvoní
v uších, když křičím a připravuji se na smrt.

2.

Potom ucítím, jak mnou máma třese a křičí moje jméno. „Tino!“
Máma mě pořádně přikryje dekou. „Tino, jsi v pořádku? Mluv se
mnou.“

Pořád nemůžu dýchat. „Byl tady,“ zasípám. „Byl přímo tady.
Nebyl to ani člověk. Chystal se mě zabít.“

„To nic zlato,“ říká máma. „To nic. Jsi v bezpečí. Jsi tu se mnou,
kolem jsou jen lidské bytosti. Opravdu.“

„V životě jsem nebyla tak vystrašená.“

Třesu se tak, že na tu větu potřebuju několik nádechů. Díky
dece se cítím trochu líp. Jsou na ní obrázky slavných žen, které
bojovaly proti útisku. Také mi pomáhají mámina uklidňující slova,
která mi šeptá do ucha.

To nebyla náhodná halucinace či sen. To byla vzpomínka. Vzpo-
mínka osoby, kterou jsem bývala. Ať už *to* byl kdokoli. Neptejte se
jak, ale zkrátka vím, že to byl záblesk jejího života. Záchranný
maják v mém nitru vře.

„Jsem ráda, žeš to viděla,“ řekne máma, „protože tohle se ti stále
snažím říct. Ve chvíli, kdy se maják zaktivuje, budou přicházet.

Viděla jsem jenom záblesk, ale stačilo to, aby mi naskočila husí kůže.“

Žaludek se mi zachvěje. „Vyprávěj mi to znovu.“

Máma chvíli váhá a pak přikývne. „Právě selhal další pokus o léčbu mé neplodnosti, když se objevili u mě bytě. Měli s sebou dítě s kůží barvy čerstvě utržené levandule a s velkýma kulatýma očima. Řekli, že jsi klon někoho, kdo právě zemřel, někoho důležitého. Použili část mé DNA, abys vypadala jako má dcera, abych na tebe mohla dávat pozor, dokud nebudou připraveni si pro tebe přijít. Ukázali mi hologram monster, před kterými jsem tě měla skrývat, a bylo to jako vidět armádu vyslanou samotnou smrtí.“

Máma se nahne k mému rameni přikrytému dekou, jako by chtěla začít plakat.

Pak se místo toho zhluboka nadechne. „Pojďme se zítra pobavit. Mám den volna. Co takhle Worthingtonskou garden party?“

„Páni. Co? Fakt? Worthingtonskou garden party jsme nehrály celou věčnost.“

Maják se za mou hrudní kostí se zase uloží ke spánku.

„Jé! Vedle technické univerzity je přece ten nový obchoďák, kde jsme ještě nebyly. Můžu si vzít svůj klobouk do kostela!“ Máma se směje a mne si ruce. A já se taky neubráním úsměvu.

Ale když odejde, zavřu zase oči a stále vidím bledého obra, jak se na mě šklebí. Jak zvedá tu strašnou zbraň. Cítím mrazení až do morku kostí, jako kdybych za nejchmurnějšího zimního dne po krk zabředla do jezera.

Worthingtonská garden party je hra, kterou jsme s mámou vymyslely. Chodíme po obchoďáku a prohlížíme si věci, které bychom si nikdy nemohly dovolit koupit, a předstíráme, že plánujeme nóbl

garden party pro Worthingtonovy (kteří neexistují, pokud to někomu ještě není jasné).

Máma si nasadí svůj nejděsivější klobouk – ten s karafiáty a růžovou stuhou – a já si navlíknu jasně meruňkové tříčtvrteční kalhoty. A jdeme do nového nákupního střediska v luxusní části města.

V domácích potřebách mají červeně chromovaný přístroj, který mění čerstvé ovoce v dekorativní fontánu a dají se na něm naprogramovat různá tvarování. „Já nevím,“ říká máma velmi vážným tónem. „Worthingtonovi mají velmi konkrétní představy o formování ovoce. Určitě bychom nechtěli ovocné uvítání bez patřičných parabol.“ Máma vysloví slovní spojení „ovocné uvítání“ bez mrknutí oka.

„Ano, ano,“ říkám. „To víte, Worthingtonovi. Kolikrát říkali, že chtějí, aby se jejich papájový džus doslova vznášel? Mockerát.“

Máma s vážnou tváří přikývne. „Ano. Worthingtonovi mají jasný názor na řádnou aerodynamičnost papájového džusu.“ Prodavačka, která stojí opodál, se marně snaží potlačit smích.

Tohle je ta máma, která mi v poslední době chyběla. Ta, která se rozhodla, že ona a já budeme všechno brát jako jedno velké potrhle dobrodružství. My dvě proti celému světu. I když jsme šly tábořit a podpálily si stan. A pak nás ohrožovali bobři. (Byli fakt děsiví, přísahám.)

„Vždycky jsem věděla, že mi tě nakonec odvedou,“ řekla mi moje máma nedávno. „Přemýšlela jsem o tom, že tě vezmu někam mimo civilizaci, nebo zkusím najít někoho, kdo by tě naučil, jak máš přežít. Ale nakonec jsem se rozhodla, že pro tebe bude lepší, když budeš mít nějaké hezké vzpomínky na dobu, kdy jsi byla lidskou bytostí. Ať to vydrží jakkoli dlouho.“

Procházíme dál obchoďákem, jehož mramorová podlaha se leskne tak silně, že v ní vidím rozmazaný odraz sebe samé. Koukáme na blyštivé boty zářící všemi barvami, které stojí téměř stejně jako měsíční nájem. Tyhle lakýrky z jehněčí kůže a s pavím peřím po stranách můžou být to pravé, co Worthingtonovým pomůže zahájit sezónu. „Příliš obyčejné,“ prohlásí moje matka s pohrdavým výrazem. „Děsně obyčejné.“

Jediné, co si skutečně koupíme, jsou lanýžové hranolky, které sníme ve food courtu. Jsou cítit po drahých olejích a koření, ale chutnají stejně jako obyčejné hranolky, jen jsou o něco sladší.

Máma mluví o čtenářském kroužku, do kterého se jí nedaří docházet, a já si vydechnu. Vše je v pořádku. Kolem jsou jenom lidé.

Pak se na vteřinu zahledím jinam a uvidím bledého muže, který stojí poblíž obchodu s videohrami. A sleduje nás. Našpulí rty a poklepe si na ohyzdnou zbraň, přiléhající mu k tmavé tunice.

Když se tam za chvíli podívám znovu, bledý muž je pryč.

Další den na Clintonově střední někdo zveřejní urážlivé video se Samanthou Kinnockovou a hned má sto lajků. Je to jen třicet sekund dlouhý detailní záběr jejího zadku v minišortkách, které si jeden víkend rozhodla vzít. A na zadnici má přilepený papírek se zlomyslným vzkazem. Slyším Lauren Boseovou, jak si o tom s kamarádkami šeptá na chodbě.

Nikdy to nepřestane. Prostě to pokračuje stále dokola. Lidé se cítí jistí v kramflecích, jen když můžou někomu jinému šlapat po hlavě.

Proč bych vůbec měla chtít být člověkem?

Zastoupím Lauren cestu a zmocní se mě zuřivost, jako by mě sevřelo brnění.

„Nech Samanthu být.“

Mám tunelové vidění a nervy na pochodu. Laurenin úšklebek s doličky ve tvářích mě dráždí. A maják se probouzí. Rachael přibude další kresbička Tiny.

Světelné klubko pulzuje a buší do mé hrudní stěny jako chycené zvíře. Skrz mikinu mi prosvítá bledé světlo. A já si pomyslím: *Je to tady. Sakra. Sakra, sakra. Konečně se stanu tím, kým je mi předurčeno být.*

Jedna z Laureniných kamarádek, možná Kayla, mi podrazí nohy. Padnu tváří na dlážděnou podlahu a odřu si při tom dlaně. Všichni se smějí, vyměňují si dojmy a natáčejí si mě na mobily.

Maják prská.

A z ničeho nic už se nesbírám ze země na chodbě Clintonovy střední. Bolestivě vstávám na matně černém povrchu ze skla či plastu. Podlaha se mi pod rukama a koleny chvěje. Ale kolem mě není nic než temnota, ze které probleskují malá světélka.

Hvězdy nalevo, hvězdy napravo, hvězdy všude kolem.

Stojím na vrcholu kosmické lodi uprostřed vesmíru.

A kůže se mi zbarvila do purpurové barvy. Ne do té, jakou má hroznová limonáda, ale do bledší, namodralé purpurové, která se třpytí, když se od ní odrážejí světla hvězd. Mám na sobě sytě červený oblek nebo něco jako uniformu s proudem světel na levém rukávu a obrázkem podivné masky, jaké nosí operní pěvci, na pravém. Ve fialových dlaních svírám holografickou zprávu, o které nějakým způsobem vím, co mi sděluje: že vesmírná loď vybuchne.

„Nesmíš si to dávat za vinu,“ říká hlas připomínající šustění mrtvých listů ve větru. „Tvým osudem vždy bylo selhat.“ Obr z mé ložnice na mě upře své bezedné černé oči. Napříč přes tmavou tuniku mu visí krvavě rudá šerpa.

Na jeho obličejí je něco *špatně*. A nejde o tu jeho bledost a velké černé tůně místo očí. Nemůžu na to hned přijít, ale pak mi to dojde. Je příliš dokonalý. Bez jediné vady. Obě strany jeho obličejí jsou naprosto stejné, jako by se odrážely v zrcadle. Tmavé vlasy má na bílé kůži hlavy přistřižené nakrátko.

„Marrante, i kdybys mě zabil, neznamená to, že jsem selhala,“ slyším říkat sama sebe. „Jsou vítězství větší než smrt. Možná nebudu žít a nedočkám se vykonání spravedlnosti, ale vidím ji přicházet. A s tou šerpou vypadáš jako druhořadý popový zpěvák.“

Obr – Marrant? – zavrčí a vrhne se dopředu. V pravé ruce třímá stejnou zbraň, kterou jsem minulé noci zahlédla ve svém vidění. Nikdy jsem žádnou zbraň pořádně neviděla zblízka, ale z téhle mám pocit, že mě dokáže roztrhnout vejpl.

Temnota v Marrantových očích ve mně vyvolává pocit malosti, slabosti a nicotnosti.

Pak se začnu vracet do reality. Moje kůže má opět bledě krémový odstín. Stojím na chodbě, třesu se, zvoní zvonek a já přijdu pozdě na hodinu. Moje nohy se nechtějí pohnout, ať se snažím sebevíc.

3.

V sobotu ráno proniká sluneční světlo do mé malinké, závěsem oddělené „ložnice“ a celou propocenou mě probouzí ze zlého snu. I když jsem vzhůru, stále si vybavuju Marrantův strašidelný hlas.

A polekám se, jako bych se musela probouzet z vícevrstvé noční můry.

Můj mobil vibruje čerstvými drby z fanouškovské stránky *Waymakeru* a novinkami o nějaké hře na Clintonově střední, kterou jsem sotva zaznamenala, když jsem teď tak posedlá *Marrantem*. . . A pak mi na serveru *Lasagna Hats* přijde zpráva od Rachael.

Pondělní štěkloun. Je to tady: Disko party! Přijedu tě vyzvednout v poledne.

Lasagna Hats začala jako platforma pro hráče *Waymakeru*, dokud hra nepřišla s nepříliš šťastně vylepšenou verzí a my začali klábosit o všem možném. A pak se to tu nějak zvtřlo v místo, kde se organizují pranky a obstrukce proti těm nejodpornějším hnu-sákům na světě.

Popadnu batoh, vysypu věci do školy a nacpu do něj různá hlu-čítka, flitry a máminy staré kostýmy. Už teď se dostávám ze spirály svých úzkostí.

Zadní sedadlo Rachaelina vozu je pokryto výtvarnými potřebami a skicáky. A já na první pohled vidím, že se od té doby, co jsem její práce viděla naposledy, hodně zlepšila. Jakmile nasednu do auta, Rachael se rozpovídá o Pondělním štěklounovi, té online „osobnosti“, která říká, že holky jsou od přírody špatné ve vědě a matice a ženy nikdy neměly získat volební právo.

Pak se Rachael odmlčí, protože se jí zdá, že poslouchám jen napůl.

„Tak jo,“ řekne. „Co je s tebou?“

Těžko hledám slova, abych jí dokázala říct, že jsem začala mít halucinace o mimozemském sériovém vrahovi.

Mezi uměleckými díly na Rachaelině zadním sedadle je i kolo-rovaná kresba zebry, která má na sobě volánkový límec, sametovou

bundu, zdvihá meč a jede na narvalovi po nebesích. Ten obrázek mi nějakým způsobem dodá odvahy mluvit o Marrantovi.

„Jsem si celkem jistá, že to byly skutečné vzpomínky z... z dřívějšíka,“ říkám. „Tohle myslím znamená, že se brzy rozsvítí.“

„To je skvělý.“ Rachael se mi podívá do obličeje. „Počkat. Proč to není skvělý?“

„Je. To jen... Čekala jsem a snila tak dlouho a teď je to najednou skutečnost. A... co když je tam venku jenom zlý vražedný oddíl? Co když jsou všichni přátelští mimozemšťani mrtví? Nebo se nebudou obtěžovat ukázat?“

„Aha.“ Zamíří na dálnici a zařadí se do proudu aut, aniž zpomalí. „Řekla bych, že je jenom jeden způsob, jak to zjistit.“

Zavřu oči a vybavím si ten úlisný hlas: *Tvým osudem bylo selhat.*

„Možná to nedokážu.“ Zhluboka se nadechnu skrze sevřené zuby. „Možná nejsem dost dobrá a umřu. Možná nejsem dost silná.“

Rachael na mě znovu vrhne letmý pohled a pokrčí rameny. „Možná“ je všechno, co na to řekne.

Potom zase strašně dlouho nepromluví. Myslím, že tohle mlčení znamená: *Musím si něco probrat v hlavě.*

Uděláme zastávku na nákup, a když kráčíme k večerce, Rachael se na parkovišti zastaví. „Víš, jak jsi usadila Waltera Gougha, když mě nazval velrybou v těhotenské blůze?“ (Nebyla to těhotenská blůza, ale pěkná dámská košilka od Torrida a Walter by zasloužil seřvat ještě víc.) „Vzpomínáš si na tu velkou dívčí válku při obědě a na ten kostým s Fritos, který jsi měla na sobě?“

Přikývnu.

„Celou dobu, co tě znám, ti lidi říkají, abys nebyla taková protivná osina v zadku,“ říká Rachael a blýská jí při tom v očích. „Ale přesto jsi zase připravená vzít si na sebe bláznivý kostým

a prankovat Pondělního štěklouna. Tohle jsi ty. Takže... jestli tě přijde zkoušet nějaký mimozemský vražedný oddíl, tak je mi těch chudáků líto.“

Rachael se na mě usměje. Všechno se náhle zdá nesmírně těžké a lehčí než vzduch zároveň.

„Panebože,“ říkám. „Můžu tě obejmout? Vím, že ne vždycky máš ráda, když se tě někdo dotýká, ale...“

Rachael přikývne a já ji obejmů medvědíím stiskem. Je cítit dlouhým mýdlem a acetonem a její ruce se kolem mě ovinou velmi jemně.

Pak se mě pustí, já ji také pustím a jdeme koupit extra pálivé čipsy a energy drinky – ideální palivo na prudění pitomců. Pořád myslím na to, co mi Rachael právě řekla, a cukr mi rychle proudí celým tělem.

Mám pocit, že jsem málem zapomněla na něco hrozně důležitého, ale moje nejlepší kamarádka mi to připomněla.

Pondělní štěkloun má mít projev v Lions klubu v Islingtonu a my se připravujeme v parku naproti přes ulici. Bette a Turtle mají vystřelovací konfety a velkou disko kouli a tucet dalších lidí většinou mého věku přinesl třpytivé ozdoby. Chodím kolem a pomáhám jim, aby si našli co nejlepší místo pro přípravu, jelikož tohle „mej-dlo“ byl tak trochu můj nápad.

„My to zvládneme,“ říká Turtle a zapíná si bílou bundu přes červenou košili. „Proč se nechystáš ty sama?“ Ve zvlněných vlasech mají zakomponované růžové pruhy.

Jinak řečeno: *Přestaň s tím mikromanagementem.* Rozumím.

Vrátím se k Rachaelinu autu, prohrabu se batohem a obléknu si jasně červenou smokingovou košili pošítou pajetkami a velkou

nadýchanou růžovou sukni, kterou jsem ukradla mámě, a obuju boty zdobené flitry.

Rachael dokončuje rozdělané transparenty, které jsou plné duh, hvězd a svítících fluorescentních maleb. Vytáhnu tuby s flitrovým slizem, který jsem si přinesla, a ona mi dovolí potřít jím okraje pomocí dřívka od nanuku.

Přemluvím Rachael, aby mi řekla něco o komiksu, na kterém právě pracuje. „Je o skupině zvířat, která žijí na lodi. Myslí si, že nastoupila na Noemovu archu, ale člověk, o kterém se domnívala, že je Noe, se na ně vykašlal a ona teď zůstala trčet sama uprostřed oceánu. Je tam žirafí pár a trojice mrožů. Musejí se sami naučit plavit a možná se z nich stanou piráti, ale budou krást jen čerstvé ovoce a zeleninu. Až toho budu mít dost, možná to hodím na internet.“

„To bys rozhodně měla,“ řeknu. „Svět by se měl dozvědět, jak jsi skvělá.“

Jen přikývne a dál přidává třpytky.

Kéž by ji šikanou nevytvřili ze školy. Jenže pro agresory byla příliš snadný cíl. Její rodiče jsou nudisti, ona je extrémně introvertní a občas si mluví sama pro sebe, když je vystresovaná. A nosí volné oblečení z umělého hedvábí, aby zakryla své tělesné křivky.

Bohaté děti, jejichž rodiče pracují na technické univerzitě, si ji fotily a pomocí filtrů z ní dělaly psa. Děti jí „nechtěně“ podrážděly nohy, když šla do školy, nebo do ní strkaly na záchodě. Jednou jí někdo ze sborovny vysypal na hlavu kávovou sedlinu. Snažila jsem se ji chránit, ale nemohla jsem s ní být pořád.

Takže... domácí výuka. A já už Rachael nemůžu vídat přes týden.

Za chvíli už naše asi dvacetičlenná skupina stojí naproti přes ulici od Lions clubu, navzájem si dodáváme energii a držíme

úchvatnou Rachaelinu markýzu. A příznivci Pondělního štěklouna se již shromáždili na druhé straně ulice na chodníku před starou jednopatrovou cihlovou zasedací síní s dřevěným vývěsním štítem, z něhož se odlupuje malba.

Přijede limuzína a vystoupí z ní Pondělní štěkloun doprovázený dvěma svalovci v černých oblecích, kteří mají v rukou vysílačky. Pondělní štěkloun je starý asi jako moje máma, kulatý obličej mu rámují kotlety a hlavu korunují vysoko vyčesané vlasy. Zamává trochu mechanicky a jeho fanoušci řvou a vyšilují.

Někdo na naší straně ulice zapne velký reproduktor na kolečkách, který hraje starou disko hudbu. Pár policajtů, kteří jsou mezi námi a Lions clubem, je ve střehu, ale my si nechceme nic začít. Jenom tančíme free style.

Zdá se mi, že se cihlová zeď spořitelní banky chvěje. Letmo zahlédnu Marranta, obra s děsivě dokonalým obličejem a tenkými jízlivými rty, jak na mě upřeně hledí.

Ale vzpomenu si, co jsem mu řekla ve svém vidění: *Jsou vítězství větší než smrt. Vidím přicházet spravedlnost.* A pak přemýšlím nad tím, co řekla Rachael: *Jestli se tu objeví vražedný oddíl mimozemšťanů, tak je mi těch chudáků líto.*

Pulzování sílí... ale Marrant je pryč. Cihlová zeď je zase jen zdí.

Fanoušci Pondělního štěklouna – většinou bílí kluci s hroznými účesy – něco skandují, ale přes naši hudbu je neslyším. S Rachael se na sebe podíváme a začneme křičet. Postupně začne celý dav zpívat píseň o tom, jak jsme jedna rodina. Já vím, já vím. Ale mám z toho stažené hrdlo.

Pokračujeme dál, skandujeme slova písně a držíme se za ruce, dokud podporovatelé Pondělního štěklouna nezmizí uvnitř Lions

clubu, aby poslouchali svůj idol, jak vysvětluje, proč by se dívky neměly učit číst. Tady na disko straně frontové linie si všichni začneme plácát high five a poskakovat.

Posléze se všichni vypravíme do 23-hour Coffee Bomb. Turtle, Bette a ostatní vcházejí do kavárny, ale já se zastavím na parkovišti upoutána pohledem na vývěsní štít strip klubu Little Darlings, který se pohupuje ve větru. Rachael si toho všimne a taky zůstane venku.

„Začala jsem mít další z těch halucinací.“ Podívám se dolů na bílý štěrk. „Během té disko party. Sněhově bílý sériový vrah mě probodával pohledem. A tentokrát... jsem se tomu postavila. Neměla jsem strach. A cítila jsem, že na hvězdné klubko reaguje, jako by ho posilovalo.“

„Hmm.“ Rachael se otočí od dveří a podívá se na mě. „Možná, že to je ten klíč. Takhle přiměješ záchranný maják, aby se spustil.“

„Myslíš?“

„Jo. Dává to naprostý smysl. Když se dokážeš postavit tomu děsivému vidění z tvé minulosti, či co to je, tak to dokazuje, že jsi připravená.“ Přijde blíž a natáhne před sebe jednu ruku. „Tak jo. Pojďme na to.“

„Na co jako?“

„Jo. Chci být u toho a vidět to.“ Zakření se.

Polknu a na chvíli se zachvěju. Pak ji pevně uchopím za ruku a soustředím se. Asi je lepší se do toho pustit, než ztratím odvahu, že?

Vzpomenu si na Marranta s jeho bezednýma temnýma očima, na explodující vesmírnou loď a na sraženou hrudku bezmocnosti uvnitř sebe. A znovu zachytím jeho pohled, když rázuje naproti

přes ulici a zdvihá svou smrtící zbraň. Ze samého nitra mnou postupuje mrazivý pocit, až sevřu volnou ruku v pěst.

Potom... se začnu třást. Dokonce vidím temné úponky, jak se shromažďují v hlavni zbraně. Čistá koncentrovaná smrt. Srdce mi tluče tak hlasitě, že nedokážu jasně přemýšlet. Nebyla jsem schopna zajistit Rachael bezpečí na Clintonově střední. Jak bych mohla být připravena postavit se Marrantovi?

„Já nemůžu,“ zasípu. „Nemůžu. Já... prostě nemůžu.“

„Okay,“ řekne Rachael. „Nemusí to být dneska, ne? Ale už víš, jak na to. Prostě myslí na disko a na třpytky a na pohled v očích Pondělního štěklouna, když se snažil tak urputně si nás nevšímat v té naší plné parádě.“

Ještě pevněji mi stiskne ruku. Podívám se dolů na směšnou sukni, kterou mám stále na sobě. A soustředím se na osobu, kterou jsem ve svých vizích – na tu osobu, která vidí přicházet spravedlnost, i když se dívá smrti do očí. Taková jsem vždycky chtěla být.

Jsem připravená. Dokážu to.

Zavrčím a ucítím souladné bubnování v horní části hrudního koše.

Parkoviště i vývěsní štít strip klubu se rozplynou a já znovu stojím na vrcholu vesmírné lodi a volnou rukou svírám výstrahu, že vyletíme do vzduchu. Hvězdy víří takovou rychlostí, že se mi z toho motá hlava, a Marrant na mě míří svou zbraní z bezprostřední blízkosti.

Ale stále cítím Rachaelinu ruku, která svírá tu mou.

Vzpamatuju se, udělám krok dopředu a usměju se.

Nevidím, co se děje dál, protože mě oslepi jasné bílé světlo.

Rachael stiskne mou ruku ještě pevněji a řekne: „No ty vado.“

Vytryskne ze mě milión hvězd ukrytých v glóbu velikosti tenisového míčku. Zvládnou jen stát a dívat se na ně skrze své prsty. Na všechna ta rudá, modrá a žlutá světla, která víří kolem s oblaky plynů, kometami a pulsary.

Je to víc hvězd, než jsem v životě na obloze spatřila.

Všechny mé smysly se velmi zostří: kafe, které páchne jako spálená pneumatika, hlomoz dopravy, která sviští kolem, řinčení klasického rocku zevnitř kavárny, malinkaté kamínky pod mými nohama.

Všichni uvnitř kavárny zírají a křičí. Zachytím Turtlin pohled, vypadá vystrašeně. Rachael vytáhla mobil a fotí o sto šest.

Jakmile klubko opustí mé tělo, zvětšuje se a já vidím více jednotlivých hvězd. Tolik malých jadérek světla, že je nedovedu spočítat. Koule se rozrůstá, až mě obklopí. Hvězdy nade mnou, hvězdy pode mnou. Z parkoviště se stalo úplné planetárium.

Nemůžu si pomoci a směju se, křičím a nořím ruce do proudu hvězd. Mám pocit, že na tuhle koupel ve hvězdném prachu jsem čekala celou věčnost.

4.

A pak prostě stojím na parkovišti a hvězdy kolem mě víří. Bette a Turtle vyjdou zpátky ven a zírají, skáčou a projíždějí prsty mým kosmickým blobem. Všichni se hlasitě dotazují, míří na mě mobily

a auta na dálnici zpomalují a troubí. Nejspíš jsem to měla provést někde uvnitř, nebo aspoň někde, kde je víc soukromí.

„Radši bychom odsud měli zmizet,“ zašeptá Rachael a zamíří zpátky ke svému autu.

Směrem k Bette a Turtle pokrčím omluvně rameny a běžím za Rachael.

Jakmile nasednu na místo spolujezdce a Rachael uvolní ruční brzdu, vidíme, v čem spočívá háček v jejím plánu. Celé čelní sklo je poseto malými světélky, která září tak jasně, že není vidět na cestu.

„Ale, ksakru,“ řekne. „Není možné tu tvou světelnou show vypnout?“

Zkusím se přikrýt dekou, kterou má Rachael na zadním sedadle, ale hvězdná mapa navzdory tomu dál obklopuje mé tělo.

„Promiň, nevím, jak dlouho tohle bude trvat. A ani co se bude dít dál.“

Rachael vycouvá ze šterkového parkoviště, protože začínáme příliš přitahovat pozornost, a opatrně vyjede zadním výjezdem na malou vedlejší silnici. Každou chvíli zastaví a nadává a pak se zase hlemýždím tempem sune dopředu. Trvá deset minut, než ujedeme pár bloků.

„Tohle se teda v autošcole *neučí*.“ Rachael šilhá na silnici přes závoj hvězd.

Zvoní mi telefon. Je to máma.

„Peču dort,“ řekne, než stačím promluvit.

„Cože?“ Zakuckám se.

„Šetřila jsem si tu směs na piškotový dort. Co byla vzadu ve spodní skříňce, pamatuješ? Tolik jsem se děsila tohohle dne a pak jsem si řekla, že až se ti mimozemští vrahouni ukážou, můžeme

si dát třeba dort. A jak roky plynuly, přestala jsem o něm přemýšlet jako o Dni vražedných mimozemšťanů. Je to prostě náš Dortový den.“

„Jsi si jistá, že ta dortová směs ještě není prošlá?“ začnu, ale pak se zaměřím na to důležité. „Takže už to víš. O majáku.“

„Je z toho virál, zlato.“ Povzdechne si. „Během pěti minut mi přišel tucet textovek. Takže... asi je to tady.“

„Jo.“ Zavřu oči, částečně proto, že z hvězdné záře až bolí zrak.

Stále jedeme velmi pomalu po jednoproudé silnici. Teď si nás všimli nějací lidé, běží podél a fotí si auto obklopené hvězdným glóblem.

„Jenom tě prosím, nezapomeň, co jsem ti řekla. Utíkej. Nezastavuj se za žádnou cenu.“

„Dobře. Musím končit. Mám tě ráda.“ Zavěším, než stačí říct cokoli dalšího.

Rachael vyjede ze silnice na klidné místo mezi vysokým dřevěným plotem a malou veřejnou zahrádkou, kde můžeme sledovat světelnou show, aniž by nás někdo vyrušoval. „Je to skutečné,“ zašeptá. „Je to skutečné a stvořilas to ty, všechna tahle krása vyšla z tebe. Ani tomu nemůžu uvěřit.“

„Jo.“

Mám pocit, že jsem v sobě odjakživa měla uzel tvořený slovy „kdyby tak“. A teď je pryč a já mám náhle k naplnění tolik prostoru navíc. Ale čím ho mám naplnit, to nevím.

Jen tam sedíme a sledujeme, jak světla pomalu slábnou. Jedna modrozelená tečka září jasněji než všechno ostatní a já hádám, že to je Země. A pak jsou tam dva odlišné blikající červené body, které z protilehlých stran jiskří směrem k modré tečce. Že by vesmírné

lodě? Znovu mě zamrazí a zároveň ucítím nevolnost, jako bych měla mořskou nemoc.

Hádám, že si brzy uděláme nové přátele.

„Měla by ses ode mě držet, co nejdál to jde,“ řeknu Rachael. „Nechci, abys kvůli mně přišla k úrazu.“

Zase je potichu. Nevím, který druh mlčení to je.

A tak prostě mluvím dál a dívám se při tom na květináče plné slunečnic a rajčat. „Přála bych si, aby tě ti parchanti nevyštvali ze školy. Abych ti tenkrát mohla víc pomoci. Víím, že jsme byly celou dobu v kontaktu, ale nevím, co bych si počala, kdybys tu dneska nebyla. Ale teď... už to musím zvládnout sama.“

Rachael se dívá na vyhasínající uhlíky mé hvězdné mapy a pak se mi zahledí přímo do očí. „Já chci jen vidět, co se z toho vyvrbí.“

„Jo to chápu. Jenže...“ začnu o překot mluvit o tom, že je to příliš nebezpečné.

A právě v tom okamžiku veřejná zahrada vzplane.

Letmo zahlédnu někoho, kdo drží velkou zbraň. Podobnou té, kterou na mě mířil Marrant v mých viděních. Stihnu si všimnout jen toho, že je obrovský jako americký fotbalista, že má červené matné brnění s rudým pruhem, který se mu táhne šikmo do půlky hrudi, a že jeho obličej vypadá jako lidská lebka, která se na nás šklebí.

5.

Rachael zařadí zpátečku a couvne takovou rychlostí, že se všude kolem rozvíří prach. Za sekundu upalujeme pryč od mimozemšťana.

„Bože, bože, bože, už to začalo.“ Sípám, jako bych právě uběhla maraton. Byla jsem si jista, že vesmírné lodě ještě ani nedorazily, ale ten mimozemšťan se musel ukrývat na Zemi a čekat, až se spustí můj maják.

Rachael si sama pro sebe něco bručí pod vousy, podobně jako to vždycky dělávala ve škole, když ji někdo obtěžoval. Prudce předjede velký pick-up. Má trochu vytřeštěné oči.

Musím jí odvést myšlenky od toho mimozemšťana s obličejem lebky, který se nás pokusil zabít. „Rachael, který je teď tvůj nejoblíbenější komiks?“

„Cože?“ Zprudka předjede další auto.

„Jsem jen zvědavá. Který komiks máš ráda?“

„Uf, to je zrovna v téhle chvíli dost divná otázka. Já nevím. *Kim & Kim? Squirrel Girl...* nebo možná *Ms. Marvel? Mooncakes? Záleskautky?* Každý den to mám jinak.“

Něco za námi vybuchne, a to tak hlasitě, že mě z toho rozbolí uši. Zdá se, jako by se samotná obloha roztrhla vejplů.

Mimozemšťan po nás pořád střílí ze svého high-tech plamenuometu, ale my mu stále unikáme. Alespoň prozatím.

„Měla bys mě vysadit,“ říkám Rachael. „Dostaň se od tohohle průšvihů, co nejdál to jde.“

„Neudělala jsi zkoušku v autošcole a ani nemáš auto.“ Míří k dálničnímu obchvatu.

Uháníme po dálnici maximální povolenou rychlostí. Pořád si s Rachael povídám o komiksech, aby v zájmu nás obou zůstala v klidu. Vysvětluje mi, co je to nucená perspektiva, například že ohrazení každé kresby může být oknem, ale také rámem.

Nechápu, proč mě Rachael prostě nevysadí a nenechá mě, ať si s tím poradím. Vídala jsem ji, jak se ve školní knihovně raději choulí pod stolem s hromadou knih, než aby musela čelit těm, co ji šikanovali. Ale jakmile nás začne honit podivný lebkoun jako vystřižený z *Fortnitu*, odmítá to vzdát.

Kolem sviští billboardy, ty prázdné sliby na chůdách. Po mimozemšťanech ani památky, ale vím, že po nás pořád jdou.

Můj mobil rozsvítí textovka od mámy: „Kéž bych tam mohla být, abych to viděla. Myslela jsem to vážně, když jsem říkala, že na tebe budu vždycky pyšná. Ať se stane cokoli.“

Pak mi od ní přijde ještě jedna: „Poslouchej, řekli mi, že maják byl vytvořený tak, aby ho bylo možné vystopovat z VESMÍRU. Možná to nablízko nepůjde až tak snadno. Snaž se najít nějaké místo, kde je hodně zdí a izolace. Kde nebudou žádní nevinní lidé, kteří by mohli přijít k úhoně. Mám tě ráda. ZŮSTAŇ NAŽIVU!!!!“

Řeknu Rachael, co mi máma právě sdělila. Přikývne a usměje se. „U Maury?“

„Můj bože, ano. U Maury. Není to daleko.“

O pár minut později odbočíme z dálnice na rozbitou asfaltovou cestu, na které se auto celé třese. Na velké ceduli je napsáno:

ZÁBAVNÝ PARK S PAINTBALLEM

A MINIGOLFEM „U MAURY“

***** OCHUTNEJTE NAŠE KUŘECÍ KŘIDÉLKA *****

Na bráně je řetěz s visacím zámekem, ale děti se sem běžně vkrádají už od doby, co ten podnik zavřeli.

Protáhneme se s Rachael dírou v plotě a najdeme vypáčený služební vchod, který vede dovnitř nízké cementové budovy na paintball. Po straně vyčuhuje vršek větrného mlýna z přilehlého minigolfového hřiště.

Z mého batohu se ozve bručení. Zase máma. Nemůžu riskovat, že monstrum s plamenometem uslyší můj mobil, tak ho vypnu a Rachael udělá totéž.

Slyším těžké kroky. Dup, dup, DUP. Hodně z dálky, ale rychle se přibližují.

Pak jdu za Rachael dovnitř paintballové budovy, kde je taková tma, že není vůbec nic vidět.

Když mé oči té tmě přivyknou, vidím před sebou kovový výřez ženy s dítětem v náruči a vedle ní výřez muže zhrouceného únavou z boje. Terče. Poblíž jsou kovové sudy, umělecky naaranžovaná strhnutá omítka na cihlové zdi a žebříky do horního patra. Kousek stranou je bludiště z kovových zdí a na druhé straně falešná obytná budova.

Najdeme žebřík, který vede do vzduchové mezery. O té je Rachael přesvědčena, že ústí do horního podlaží falešné obytné budovy.

Dorazíme do poloviny zaprášené šeré vzduchové mezery. A pak se celá budova otřeše a dovnitř pronikne pozdně odpolední slunce čerstvou dírou ve zdi za námi. Dorazilo monstrum.

Uhneme z výronu světla z nové díry ve zdi a já po chvíli matně vidím Rachaelin obrys. Obě se suneme přes úlomky a vyraženou

paintballovou výstroj, až se dostaneme na zadní konec vzduchové mezery.

Pod námi se ozve hlas. „Někde tady je, ale nemůžu přesně určit polohu. Mohli bychom to tu celé prostě spálit.“

Druhý, více hrdelní hlas odpoví. „Ne. Může mít užitečné informace. Marrant si myslí, že mohla vědět něco o tom, kde se nachází Talganský kámen. Rozkaz zněl jasně. Chyťte ji pokud možno živou, abychom ji mohli podrobit výslechu, ale za žádných okolností ji nesmíte nechat padnout do rukou nepřátel.“

„V tom případě si radši pospěšme. Brzy tu budou.“

Když zazní slovo „výslech“ – což nejspíš znamená mučení, že? – Rachael se natáhne a stiskne mi ruku. Já ji stisk oplatím.

Skrz mezeru mezi podlahovými prkny zahlédnu druhého mimozemšťana. Na velkých svalnatých ramenou má zakřivené bodce, které vypadají ostré jako břitva. Proklouzneme poklopem do horní části falešné obytné budovy, kde je několik dalších kovových lidských siluet. Snažím se držet Rachael za sebou, abych ji mohla chránit vlastním tělem. Je to moje vina, že se ocitla v tomhle průšvihů.

Zavadím nohou o starou paintballovou bombičku a ta s rachotem spadne na zem.

„Co to bylo?“

Hluboký hrdelní hlas odpoví. „Podívám se.“

Těžké kroky vystoupají po schodech a zezdola zazáří paprsek světla. Rachael ztuhne a stáhne se do tmy.

V záři high-tech svítidel toho monstra zahlédnu lebku, která se zdánlivě vznáší ve vzduchu. Oční bulvy v důlcích lebky se otočí... a spatří nás. Světlo mi zasvítí přímo do obličeje, takže nic nevidím, ale uslyším chraplavé vrčení, když se na nás obrovská postava vrhá.

Ksakru. Cupitám směrem, odkud jsem přišla, ale Rachael mě zatáhne za rameno. Našla další žebřík. Vede jiným směrem.

Lebkoun po nás stále jde. Zašátrám ve tmě a sevřu kolem něčeho ruku. Je to vyřazená paintballová zbraň.

Chvíli mi trvá, než ji pořádně chytím, a pak střelím lebkouna přímo mezi oči. Vůbec ho to nezastaví.

Rachael už slezla po žebříku a já po něm sjedu dolů jako hasič. Jsme v bludišti ze zvlněného kovu, který pod námi rachotí. Lebkoun je nám v patách.

Několikrát před mimozemšťany zahneme a pak se opět ocitneme v naprosté tmě. Zakopnu o hromadu pytlů s pískem a jen tak tak udržím rovnováhu. Těžké skřípavé kroky jsou hned za námi a já každou chvíli zahlédnu světlo, které teď svítí zeleně, žlutě a červeně jako nějaký hologram.

„Královská flotila tě neměla schovat sem, mezi ty podřadné humanoidy. Pod jejich vlivem jsi zeslábla,“ řekne lebkoun konverzačním tónem. „Bývalas obávaná válečnice a teď se na sebe podívej. Není to tvoje vina.“

Rachael mě vede protipožárními dveřmi, ty se s bolestivým zaskřípěním prudce otevřou a my se ocitneme za pevností na minigolfovém hřišti. „Hradní příkop“ je suchý, a tak se vplížíme pod padací most.

Pevnost za ohlušujícího třesku celá vzplane.

„Už nemáme čas,“ uzavírá honičku hrdelní hlas. „Provádím variantu zlikvidovat.“

Oheň se rozšíří na větrný mlýn. Dopluje k nám dým páchnoucí spáleným dřevem a plastem.

Ozve se další rána, tentokrát z větší vzdálenosti. Doplazíme se s Rachael co nejdál do úkrytu, který nám poskytuje padací

most, a schoulíme se mezi nějaký nepořádek a ztracené golfové míčky.

„Našli nás!“ vykřikne mimozemšťan s bodci. „Zdržím je, ty dokonči tu...“

Pronikavý hvizd prořízne vzduch a hlas mimozemšťana s bodci zmlkne uprostřed věty.

Padací most nad námi s tříštivým zvukem odletí pryč a nechá nás nechráněné v zakouřeném vzduchu.

Nad námi stojí lebkoun, všude za ním jsou plameny. Mračí se a odhalené lícní kosti mu v obličeji vytvářejí hluboké stíny.

„Ve jménu Soucitu vás odsuzuji k smrti.“ V hustém dýmu zní jeho hlas ještě chraplavěji. Z úst beze rtů vystrčí šedý svrasklý jazyk.

Zdvihnu pěst a vrhnu se z příkopu kupředu. A zařvu: „Nech mou kamarádku na pokoji!“

Moje pěst narazí do odhalené lícní kosti. Dosáhnu jedině toho, že mám odřené klouby na ruce a spadnu po zádech do vysušeného vodního příkopu. Můj útok toho tvora na chvíli zaskočí, ale pak na nás znovu namíří zbraň.

Oči mi dráždí tmavý kouř a stěží dýchám. Snažím se nadechnout k poslednímu vzdorovitému výkřiku. Ten nasupený vrahoun pozvedne svou obří zbraň a zamíří mi přímo na obličej.

Následuje další exploze a mně z ní skoro prasknou ušní bubínky. Pak se rozline příšerný zápach jako ze spálené vepřové kotlety.

Lebkoun padne na kolena a zhroutí se na bok.

Uprostřed kouře se objeví další stín a někdo se sklání nad Rachael a nade mou. Vztahuje k nám jasně žlutou ruku s modrými pruhy.

„Je to v pořádku. Už jste v bezpečí.“

Podíváme se vzhůru a spatříme holou hlavu, která má stejnou kanárkově žlutou barvu jako ruka a je pokryta zebřími pruhy v barvě nebeské modři. Z temene hlavy až dozadu ke krku vystupují jakési cvočky, možná kostní ostruhy.

„Mé jméno je Yatto z Monnthů a mé zájmeno je *oni*.“

Jejich oči, v nichž se odráží záře plamenů, mají laskavý výraz. A nosí stejnou dvoudílnou uniformu brusinkové barvy, jakou jsem měla na sobě ve svých viděních z minulého života. Na levém rameni je kulatý odznak s vyobrazením okřídleného ještěra.

Natáhnu se, chytím je za ruku a oni mě vytáhnou z toho odporného příkopu.

„Jsem mladší vizionář na MLJV *Nezlomná*“, řekne mi, „a jsem tu, abychom tě vzali domů.“

Jejich silná ruka stále drží tu mou a oni se na mě usmívají, jako bychom už byli přátelé. Cítím se nesmírně lehce. Proudí mnou taková radost a úleva, jakou jedno tělo snad ani nemůže pojmout.

6.

Yatto z Monnthů vede Rachael a mě pryč z minigolfového hřiště, které teď už celé hoří, a najde lesní mýtinu. „Měli bychom si pospíšet, protože ti dva byli jen předvoj. Tvůj maják stále vysílá, takže dokud zůstáváš na Zemi, Soucit na tebe bude dál vysílat vojáky.“

„Kdože?“ řekne Rachael.

„Soucit.“ Yatto svraští obočí. „Jejich název zní přátelsky, ale vyznávají ideologii totální genocidy a podrobení.“

„Takže to je ‚soucit‘ ve smyslu ‚ukončíme tvoje trápení‘,“ řeknu.

„Tak nějak.“ Yatto stiskne knoflík na svém rukávu a přímo před námi se objeví svítící plošina. Je to kruh z jakéhosi druhu kovu, obklopený značkami vypálenými do kamenného základu. „Tohle nás odnese zpátky na loď. Nastupte si, prosím.“

Rachael jen zírá na Yatta a na kovový kruh. Tentokrát je snadné říct, který druh mlčení to je, protože jí obličej plane touhou víc než hořící minigolfové hřiště za námi.

Mám nutkání říct: „Proč nejdeš s námi?“ Ale vím, že je to směšné. Už tak jsem ji vystavila až příliš velkému nebezpečí.

A tak řeknu: „Budeš mi strašně chybět.“

Rachael polkne. „Hrozně ti to přeju.“ Na líci se jí zaleskne slza. Zdá se, že by chtěla ještě něco dodat, ale pak se znovu odmlčí.

„Počkat.“ Yatto z Monnthů přejede zápěstím po Rachaelině těle a pak se podívá na holografický oblak na dlani své ruky. „Měla bys jít také s námi. Byla jsi vystavena radiaci ze záchranného majáku a Soucit by po tobě mohl omylem jít. Tady tě nemohu radiace zbavit, ale na lodi to půjde snadno.“

Rachael chvíli váhá, pak přikývne a nastoupí na plošinu vedle mě.

Yatto zmáčkne další cvoček na rukávu právě ve chvíli, kdy se z lesa vyřítí další dva mimozemšťani s lebkou místo obličeje a se stejným černým brněním a rudými pruhy. Otevřu pusku ve snaze něco říct, ani nevím co – a pak jsme náhle všichni tři třicet metrů vysoko ve vzduchu.

Jak raketově stoupáme vzhůru, svět se zdá větší a rozlehlejší a já si najednou připadám také větší.

Město, v němž jsem žila celý život, se zmenšuje, až se všechny orientační body smrští do jednoho: technická univerzita, luxusní obchodák a plameny, které pohlcují paintballové centrum a mini-golfové hřiště. Jak se tyhle věci postupně scvrkávají, všechny mé nejpodivnější sny začínají mít reálné obrysy.

„Nenakláněj se příliš přes okraj,“ řekne Yatto. „Tohle je orbitální trychtýř. Něco jako vesmírný výtah, jenom mnohem rychlejší, díky gravitačnímu čočkování. Potrvá to jenom dvě hodiny (zemského času), než se dostaneme na naši loď na oběžné dráze.“

Rachael si sedne, rukama obejmě kolena a krátce a mělce dýchá. Já se také sesunu do sedu, protože se to zdá bezpečnější, když tu není žádné zábradlí. Z téhle perspektivy se Yatto zdá ještě mnohem vyšší.

Zase zapnu mobil a mám tam asi milión textovek od mámy. Ve většině z nich se ptá, jestli jsem ještě naživu. Zavolám jí a ona to okamžitě zvedne. Vyhrknu ze sebe: „Mami, jsem v pořádku. Šli po nás, ale unikly jsme jim a zachránili nás a teď jsme na cestě k jejich lodi.“

Rachael taky mluví do telefonu. Obě máme signál na jedné čárce, jsem skoro z dosahu.

Máma říká nakřáplým hlasem něco ve smyslu: „Vždycky tě budu mít... *chššdž*... jenom nezapomeň, že nepotřebuješ vesmírnou loď, abys...“

„Mám tě ráda, mami.“

Pak si uvědomím, že hovor selhal. Můj telefon je bez signálu. Nefunguje ani roaming.

Rachael zírá na svůj mobil s vytřeštěnýma očima a třese se. Popotahuje, aniž vydává nějaký zvuk, a já si taky utírám nos do rukávu.

Vidím rozmazaně. Nejspíš už nikdy neuvidím svou mámu. Navíc si představuju, že tahle plošina přestane fungovat (ať už ji žene nahoru cokoli) a spadne z výšky stovek kilometrů. Pokaždé, když se podívám dolů, zúží se mi dech.

„Můžu tě obejmout?“ zašeptá Rachael. Přikývnu a pak se navzájem držíme, obě se třeseme a brečíme jako želvy.

Yatto poklekne a dotkne se mé nohy svou obří žlutomodrou rukou. „Vím, jak to musí být těžké. Sami jsme museli opustit svou rodinu, když jsme byli velmi mladí. Ale brzy získáš zpět svou pravou identitu a pochopíš, proč bylo tohle všechno nutné.“

Podívám se do jejich rybích/sovích očí a moje úzkost je rázem pryč. „Čekala jsem tak dlouho, než to zjistím. Čí jsem tedy klon? A co se jí stalo?“

Yatto se narovná a přiloží si dva prostředníky a palec na hrud', což je zřejmě zasalutování. „Jsi kapitánka Thaoh Argentinianová. Patřila jsi k mým hrdinům, když jsme vyrůstali, a byla jsi jedním z důvodů, proč jsme se chtěli přidat ke Královské flotile. Pomohla jsi zachránit milióny životů a zabezpečila jsi mír v bezpočtu světů. A pak... jsi zemřela.“

„Jak zemřela?“ řekne Rachael, která mě stále jednou rukou objímá. Upřeně se na mě zahledí, jako by se snažila rozpoznat stín osoby, o které Yatto mluví.

„Proběhla ukrutná bitva proti Soucitu. Obětovala svůj život, aby zachránila svou posádku.“ Yatto zavrtí hlavou a po tváři jim skane jasně stříbrná tekutina. „Posádka kapitánky Argentinianové měla sotva čas na to, aby umístila její vědomí do nového těla, a pak tě ukryli na téhle primitivní planetě.“ Znovu se odmlčí a dívá se na hvězdy.

„Jenže,“ říkám, „když její vědomí vložili do mého těla, jak je možné, že o ničem z toho nevím?“